

Boris Brendza

Rozštiepenosť

Rozštiepenosť
v hromadách kryh
Belasé oči
prázdnejšie než pohodená ľudská koža

Stroskotanci tápajú
Rukami plnými ťažkej vody
pozdravia príliv
a sčítajú v pľúcach bubliny

Ktosi vyšiel na breh
pozbierať trosky
postaviť z nich chrám
Ktosi vytrhol dná oceánom
a nalial ich do seba

Pohľad?
Už dávno nie
Ostala len púšť
obrátená na človeka

Exodus

Už idú,
plamene z nich vanú po nebesia.
Už idú
z olejových vencov postriebrené koráby.

Cítiť pachuť zhoreniska,
plesnivej múky a kvetnatých rečí.
Cítiť ich lásku k ničomu.

Akoby rozprestrelí krídla.
Akoby sa vzniesli do hĺbok,
kde kosti dávajú dobrú noc
a prach šepká o milovaní.

Tak idú,
v tupej agónii
v nedozernej ilúzii o tangu s prvými.

A zajtra?
So špikom roztaveným na kolomaž
zatrú včelám oči,
aby hneď na úsvite povedali kráľovnej,
že ona nie je ich matkou.

Ortuť

Tak ako, stratená?
Stále nosíš popraskané ramená?
V dúhovej rieke,
v bledej noci?
Na svojom počiatku, na svojom konci?

Prvorodená nás zhltna
ako ružu mráz.
Poplakala si na priedomí
a praskla ako obesencova nádej.

V tom svete, ktorý maľuješ,
nejestvujú farby.
Trstinou ženieš vietor
a čakáš, kým sa unaví.

Rozviata, rozhalená ako uschnuté dúhovky.
Ako more bez kvapiek a loď otláčená v nehybnosti.

Nechaj ju hľadiť
a len seba sa opýtaj kam.